

Hlas poslouchá svého Pána

Pozdrav:

Milé sestry a milí bratři, vítám Vás na těchto bohoslužbách slovy apoštolskými:
„Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Amen“

Introit: (Žalm 63, 2-5)

2 Bože, tys Bůh můj! Hledám tě za úsvitu, má duše po tobě žízni. Mé tělo touhou po tobě hyne ve vyschlé, prahnoucí, bezvodé zemi.

3 Proto tě vyhlížím ve svatyni, chci spatřit tvoji sílu a slávu;

4 tvé milosrdenství je lepší než život, mé rty tě chválí zpěvem.

5 Proto ti dobrořečím po celý život, v tvém jménu pozvedám dlaně.

Píseň: S 45

Modlitba:

Milostivý Bože, oslavujeme tě za tvého Syna, který nám přinesl nový věk radosti a naděje. Smíme přicházet do shromáždění tvého lidu a prožívat v něm radost, uklidnění a ztišení před Tvou tvář. Ty víš, že se nám v našich dnech a týdnech radost ztrácí a naděje vadne. Propadáme starostem a zaneprázdněností. I dnes nás přivádíš na toto místo, abychom si uvědomovali, že všechno, na co jsme spoléhali, zklamalo. Jen ty nás můžeš naplnit skutečnou radostí. Prosíme tě, přiznej se svým Duchem k zvěstování tvého slova. Ať proměňuje naše situace, poznamenané hříchem. Ať nás zbaví strachu a prozáří všechny temné dny, které na nás dopadnou. Dej, ať nám radost tvého slova otevře nové výhledy naděje a nové příležitosti k lásce a službě. Tobě buď sláva navěky. Amen.

I. Čtení: (Iz 49, 1-13)

Milí bratři a milé sestry v Pánu Ježíši Kristu, vyslechněte si slova z Písma Svatého, jak je nacházíme zapsaná u proroka Izaiáše, v 49 kapitole, od 1-13 verš.

1 Slyšte mě, ostrovy, daleké národy, dávejte pozor! Hospodin mě povolal z života mateřského; od nitra mé matky připomínal moje jméno.

2 Učinil má ústa ostrým mečem, skryl mě ve stínu své ruky. Udělal ze mne výborný šíp, ukryl mě ve svém toulci.

3 Řekl mi: „Ty jsi můj služebník, Izrael, v tobě se oslavím.“

4 Já jsem však řekl: „Nadarmo jsem se namáhal, svou sílu jsem vydal pro nicotný přelud.“ A přece: U Hospodina je mé právo, můj výdělek u mého Boha.

5 A nyní praví Hospodin, který mě vytvořil jako svého služebníka už v životě matky, abych k němu přivedl Jákoba nazpět, byť i nebyl shromážděn Izrael. Stal jsem se váženým Hospodinových očích, můj Bůh je zástita moje.

6 On dále řekl: „Nestačí, abys byl mým služebníkem, který má pozvednout Jákovovy kmeny a přivést zpátky ty z Izraele, kdo byli ušetřeni; dal jsem tě za světlo pronárodům, abys byl spása má do končin země.“

7 Toto praví Hospodin, vykupitel Izraele, jeho Svatý, tomu, který je v opovržení, jehož má kdejaký pronárod v ohavnosti, služebníku vládců: „Spatří tě králové a povstanou, a velmožové se skloní, kvůli Hospodinu, který je věrný, kvůli Svatému Izraele, který tě vyvolil.“

8 Toto praví Hospodin: „Odpovím ti v čase přízně, pomohu ti v den spásy, budu tě opatrovat, dám tě za smlouvu lidu, abys pozvedl zemi a zpustošená dědictví vrátil,

9 abys řekl vězňům: ‚Vyjděte,‘ těm, kdo jsou v temnotách: ‚Ukažte se!‘ Při cestách se budou pást a na všech holých návrších naleznou pastvu.

10 Nebudou hladovět ani žíznit, nebude je ubíjet sálající step a sluneční žár, neboť je povede ten, jenž se nad nimi slitovává, a dovede je ke zřídům vod.

11 Na všech svých horách učiním cestu, mé silnice budou vyvýšeny.

12 Hle, jedni přijdou zdaleka, jiní od severu a jiní od moře a jiní ze země Síňanů.“

13 Plesejte, nebesa, a jásej, země, ať zvučně plesají hory, vždyť Hospodin potěšil svůj lid, slitoval se nad svými ujařmenými!

Blahoslavení jsou všichni, kteří slyší Boží slovo a ve svém srdci ho zachovávají. Amen

Píseň: 438

Slůvko dětem:

Píseň: „Všechny děti v celém světě“ ze zpěvníku „Buď Tobě sláva“

Kázání: (Jan 1,29-34)

Slova Písma Svatého, nad kterými se budeme dnes zamýšlet, jsou zapsaná v evangeliu podle Jana 1, 29-34. Tam čteme:

29 Druhého dne spatřil Jan Ježíše, jak jde k němu, a řekl: „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa.

30 To je ten, o němž jsem řekl: Za mnou přichází někdo větší, neboť byl dříve než já.

31 Já jsem nevěděl, kdo to je, ale přišel jsem křtít vodou proto, aby ho poznal Izrael.“

32 Jan vydal svědectví: „Spatřil jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm.

33 A já jsem stále nevěděl, kdo to je, ale ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl: „Na koho spatříš sestupovat Ducha a zůstat na něm, to je ten, který křtí Duchem svatým.“

34 Já jsem to viděl a dosvědčuji, že toto je Syn Boží.“

Milí bratři, milé sestry,

náš dnešní příběh začíná slovy: „*druhého dne*“. Člověka bezděčně začne zajímat, co se stalo první den? A proč to Jan takto odpočítává? Protože nám to připomíná zprávu o stvoření! S příchodem Ježíšovým začíná nové stvoření. Nový věk.

Zatímco první den Jan svědčil o přítomnosti Ježíše mezi lidmi, ten druhý den už Ježíš přichází. Jan ho vidí přicházet, čeká na něj. A Ježíš svojí vlastní iniciativou vstupuje do života Jana Křtitele a potažmo i nás ostatních.

Ve čtvrtém evangeliu se Jan Křtitel objevuje již v Prologu jako člověk poslaný Bohem: „*Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho*“ (Jan 1,6–7). Světlem, jemuž Jan vydává svědectví, je **vtělené Slovo**.

Musí uplynout jeden den, než pozná toho, o kterém sám svědčí.

Náboženské autority Izraele přicházejí za Janem Křtitelem k Jordánu (a nebylo jich málo), tam uděloval křest, a ptají se ho: „*Kdo jsi?*“ Vyznal: „*Já nejsem Mesiáš.*“ Zeptali se ho: „*Co tedy jsi? Eliáš?*“ Řekl: „*Nejsem.*“ „*Jsi ten Prorok?*“ Odpověděl: „*Ne.*“ (Jan 1,19–22)

Jan tedy vyznává, že není tím, za něhož jej mnozí považovali. Potom sám o sobě říká: „*Já jsem hlas volajícího na poušti*“ (Jan 1,23). Je třeba připravovat Pánu cestu na poušti (srov. Iz 40,3) a **hlas poslouchá svého Pána** bez jakýchkoli výhrad. Jan tedy dává svůj hlas tomu, kdo jej poslal, nevyžaduje žádnou pozornost pro sebe, protože je cele zaměřen na to, že má ukazovat na někoho jiného.

Ježíš je světlo – Jan je svědek světla;

Ježíš je Slovo – Jan je jeho hlas.

Ano i my dnes stojím na břehu řeky Jordánu. Udivuje nás, co Jan Křtitel říká o Ježíšovi, který prochází kolem. **Obyčejný venkovský tesař, že by měl být Synem Božím?** Zdá se, jako by i sám Jan byl vlastně překvapený. Je Ježíšem fascinován, a navíc vidí Ducha svatého, jak na něj sestupuje v podobě holubice a zůstává nad ním. A tak plní své poslání a svědčí o tom, že **Ježíš je opravdu Boží Syn**.

Tuší Jan, že Ježíš půjde cestou utrpení jako nevinný a zranitelný velikonoční beránek, který má být obětován, aby nesl hříchy světa? Jak rozumíme tomu, že právě toto je cesta Syna Božího?

Pod tlakem kněží a levitů Jan Křtitel vyznává: „*Já křtím vodou. Mezi vámi stojí ten, koho vy neznáte; ten, který má přijít po mně; jemu nejsem hoden rozvázat řemínek u opánek*“ (Jan 1,26–27).

Mesiáš je už přítomen, ale zatím ve skrytosti: přichází za Janem jako učedník. Jan Křtitel ale vyznává, že není hoden vykonat pro něj ani službu vyhrazenou otrokům. V den, kdy Ježíš k Janovi přichází, Křtitel zvolá: „**Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa!**“ (Jan 1,29).

Užívá slovo, které v aramejštině označuje beránka i služebníka. Zde má tři významy:

1. Ježíš je Beránek-Služebník popsáný v knize proroka Izaiáše (srov. Iz 53,7),
2. je Beránek, který se zabíjí o Velikonocích jako znamení smlouvy (srov. Jan 19,14),
3. je Beránek, který se obětuje kvůli odpuštění hříchů (srov. 1 Sam 7,8–9).

Drama na břehu Jordánu: **Jan Křtitel prohlašuje Ježíše za Beránka Božího**. Tuší, že Ježíš je velikonočním obětním beránkem, který bude „*zabit pro naše nepravosti, jako ovce vedená na porážku*“ (Iz 53,5.7)? Jan musel hledět na Ježíše s údivem. Viděl prostého mladého vesnického tesaře, který byl opravdu Syn Boží.

Jan plní roli toho, kdo připravuje cestu Pánu. Ježíš o něm řekne: „Mezi těmi, kdo se narodili ze ženy, není nikdo větší než Jan“ (Lukáš 7,28). Nyní začíná Ježíšovo vlastní poslání.

Ježíš ve své lásce jako služebník lidí nachází důvod pro darování – **obětování svého života**. Na základě této lásky k lidem, jež jde až po nejzazší mez (srov. Jan 13,1), na sebe vzal lidské hříchy a odpustil je, když prolil svou krev za všechny na odpuštění hříchů (srov. Mt 26,28).

Když Jan zdůraznil: „Po mně přijde ten, který má větší důstojnost, neboť byl dříve než já“ (Jan 1,30), dal nám nahlédnout do své zkušenosti s **Ježíšovou identitou**. Nepoznal na první pohled, že Ježíš je Mesiáš a že je definitivním zjevitelem Boha Otce, ale naslouchání Božímu slovu projasnilo jeho duchovní pohled a napřímilo chápavost jeho srdce, a pochopil, že Ježíš, který přišel po něm, byl ve skutečnosti dávno před ním.

Dík tomu pak mohl v okamžiku Ježíšova křtu vidět Ducha svatého, jak v podobě holubice sestoupil na Ježíše a trvalým způsobem na něm spočinul. Ježíš tak byl uschopněn, aby křtil lidi Duchem svatým.

Jan Křtitel proto uzavírá: „A já jsem to viděl a dosvědčuji: To je Syn Boží“ (Jan 1,34). Ježíš jako člověk tedy představuje poslední a definitivní sebevyprávění Boha adresované celému lidstvu. Jakmile dva z Janových učedníků zaslechli jeho svědectví, odhodlali se následovat Ježíše (srov. Jan 1,35–37). V tom také tkví velikost Jana Křtitele, který se dokáže učinit menším a **dále se umenšovat, aby rostl Kristus** (srov. Jan 3,30). Jsou křesťané schopni a odhodláni jednat právě tímto janovským způsobem?

V dnešním evangelijním příběhu se mluví o okamžiku, kdy si Jan Křtitel uvědomil, kým pro něj Ježíš je. V meditaci nad touto pasáží můžete zaslechnout Ježíšovu otázku, kterou pokládal každému ze svých učedníků: „**A za koho mne pokládáte vy?**“

Janova mise dosáhla naplnění. Měl lidem ukázat Ježíše, **Beránka Božího**. Dvěma slovy Jan jako by roztáhl oponu a Ježíš zaujal hlavní místo v lidských dějinách. Nás pak zve, abychom byli a pracovali s ním.

Jan věděl, kdo byl Ježíš, protože viděl Božího Ducha, jak na něj sestoupil a zůstal nad ním. Duch svatý našel v Ježíšovi svůj stálý příbytek.

Kristova oběť je naprosto dostatečná: „*Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa.*“

Na celém světě není nic, co by mohlo sejmut náš hřích, než Boží beránek. Na celém světě není takový hřích, který by Ježíš nesl. Neexistuje žádný hřích, na který by Kristova krev nestačila. Neexistuje nikdo tak hříšný, že by nemohl být zachráněn Božím Beránkem.

Modlitba: Pane, kdykoliv slyším o nějakém strašlivém lidském barbarství a o nespravedlnosti a bolesti, kterými lidé trpí kvůli podlosti druhých, připomenu si, že toto je svět, do kterého jsi vešel, břemeno, které jsi na sebe vzal. Měl jsi silná záda, abys unesl zlo světa. Amen

Píseň: 694

Ohlášky:

Přímluvná modlitba:

Nebeský Otče, prosíme tě za tvůj lid, rozptýlený po celém světě.

Dej, aby si ničím nedal zastínit zjevení tvé slávy v Ježíše Krista.

Dej, ať Tvůj Syn je tvé církvi i nám všem středem kosmu, naplněním času, smyslem našich životů.

Dej, ať svými životy dosvědčujeme následování Ježíše Nazaretského.

Dej, ať bereme na sebe kříž služby a lásky, bez jakýkoliv výmluv.

Dej, ať s radostí a vděčností, se modleme za své rodiny a blízké.

Dej, ať s radostí a vděčností, máme komu posloužit a koho navštívit.

V této vděčné radosti se modlíme za rodiny s dětmi, za těhotné maminky, za ty, kdo potřebují naši pomoc k tomu, aby mohli přicházet do shromáždění, kteří jsou osamocení a nemají domova; dej, ať je umíme přijmout mezi sebe; za nemocné, opuštěné, kteří čekají na naši návštěvu, za ty, kdo potřebují potěšení; ať je dovedeme povzbudit a přinést jim tvé evangelium; za ty, kdo jdou po cestách vedoucích do zkázy; ať je dovedeme napomenout a přivést na pravou cestu.

Otče, dej, ať přijímáme jedni druhé tak, jako ty jsi nás přijal v Ježíši Kristu. A společně voláme...

Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno Tvé. Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť Tvé je království i moc i sláva na věky. Amen.

Píseň: S 256

Posláni: (1. Petrův 4, 16)

Kdo však trpí za to, že je křesťan, ať se nestydí, ale slaví Boha, že smí nosit toto jméno.

Požehnání: (Nu 6,24-26)

Ať Hospodin ti žehná a chrání tě,

ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv,

ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.

Píseň: 488